

SĂ ÎMPLINIM PORUNCILE

Să învățăm pe copii CELE ZECE PORUNCI

- Porunca a zecea -

„Să nu poftesti”(Exodul 20:17)

Aceasta este ultima dintre cele zece porunci. Primele nouă ne îndeamnă să ne ferim de fapte păcătoase, pe când aceasta din urmă, ne vorbește despre dorințe păcătoase. Noi nu trebuie să-i fim plăcuți Domnului numai prin acțiunile noastre, ci și prin gândurile și simțirile inimii noastre. Tocmai de aceea, această poruncă este una dintre cele mai dificile de respectat.

Ce înseamnă mai precis să poftesti ceva? Înseamnă să vrei sau să dorești ceva.

Dar nu toate dorințele sunt rele. Dacă dorești să cunoști mai mult despre Dumnezeu și Cuvântul Lui, asta nu-i rău deloc. Sau dacă poftesti după binecuvântările lui Dumnezeu sau după lucrurile bune pe care Dumnezeu ți le-a promis, nu este nimic rău în asta. Dar atunci când tu poftesti ceva care aparține altcuiva, aceasta este un păcat.

Când dorința se transformă în poftă? Există câteva indicii pe care ar trebui să le urmărești:

- Atunci când dorești ceva atât de mult încât îți distruge liniștea, atunci să știi că începi să poftesti după acel lucru. De exemplu: dacă vezi ceva într-un magazin și vrei ca acel lucru să-ți aparțină, când ajungi acasă nu mai poți să te gândești la nimic altceva decât la acel lucru. Nimic din ce ai acasă nu te mai satisface. Atunci ar trebui să fi atent și să te păzești.
- Atunci când dorești ceva atât de mult, că ai face orice ca să ai acel lucru, să știi că începi să poftesti după acel lucru. Câteodată dorești ceva atât de mult încât nu-ți pasă nici dacă ar trebui chiar să păcătuiești pentru a obține acel lucru. Fii foarte atent. Unul din motivele pentru care Dumnezeu ne avertizează cu privire la poftă este că, dacă nu ne controlăm dorințele, ele ar putea să ne determine să călcăm vreuna din celelalte nouă porunci.
- Dacă te trezești că dorești ceva atât de mult încât nu-ți pasă că rănești pe cineva ca să obții lucrul tău, este timpul să te oprești și să te gândești cu atenție. Uneori dorești atât de mult ceea ce are prietenul tău încât începi să-l invidiezi și să te porți urât cu el. Acesta este un semn că ai început să poftesti.
- De necrezut, dar câteodată, poți privi un lucru și să nu-ți pese dacă îl ai sau nu... până când, cineva pe care-l cunoști, îl posedă. Observați că porunca este foarte precisă “*Să nu poftesti vreun lucru care este al aproapelui (vecinului) tău*” Să nu cazi în capcana dorinței de a avea tot ce au și prietenii tăi. Pentru că aceasta este capcana poftei.

Cum putem să biruim ispita de a râvni după lucrurile altora? Prin a exersa mulțumirea de sine. A fi mulțumit, înseamnă să fi fericit sau satisfăcut cu lucrurile pe care le ai. Apoi, învață să mulțumești lui Dumnezeu adesea pentru lucrurile bune pe care le ai. Spune-i că te încrezi în El pentru a-ți asigura toate lucrurile de care ai nevoie. Făcând astfel, vei scoate afară pofta din mintea ta.

Ajutoare pentru lecție:

1. Citiți copiilor povestirea de mai jos și folosiți la final întrebările pentru discuții.
2. Folosește cântări potrivite cu tema lecției, cântări de mulțumire.
3. Confeționați împreună cu copiii un „panou al binecuvântărilor lui Dumnezeu”. Fiecare copil va decupa din hârtie colorată câte un cerc (pentru centrul unei flori) și își vor scrie numele pe el. Apoi vor decupa petalele florii, pe care vor scrie câte o binecuvântare pe care au primit-o de la Dumnezeu. Capsează petalele în jurul cercurilor pentru a forma florile și lipește-le pe panou. Încurajează copiii să umple panoul cu astfel de flori. Cu cât mai multe și mai colorate flori, cu atât mai bine. Aceasta îi va încuraja pe copii să-și amintească aceste binecuvântări, să mulțumească Domnului pentru ele oricâte ori vor simți că pofta se strecoară în mintea lor.
4. Scrie toate celelalte nouă porunci (pe tablă sau pe un carton) și afișează-le în clasă. Folosind imagini (cu lucruri dezirabile) decupate din reviste, provocați copiii la o discuție despre felul cum păcatul de *a pofti*, ar putea determina pe oameni la călcarea altei porunci. De exemplu, o fată, într-un magazin, privind la niște bijuterii, ar putea fi ispitită să le ascundă în poșetă, fără să le plătească.
5. Asigură copiilor foarfeci, o foaie mare de carton, un marker colorat și reviste de unde se pot decupa tot felul de imagini cu obiecte „de dorit”. Pune pe copii să scrie în centrul planșei versetul din Evrei 13:5a *„Să nu fiți iubitori de bani. Mulțumiți-vă cu ce aveți”* În jurul versetului, plasați imaginile lucrurilor pe care copiii le-au ales ca incitante la *pofță*. În timp ce copiii lucrează, discutați despre pericolul ispitelor care duc la poftă și felul cum se poate practica mulțumirea de sine.

„Să nu poftesti”(Exodul 20:17)

AR FI O MINUNE

Poveste care se poate citi copiilor

„Ia privește” arată Iacob deasupra lor.

„O-o-o-h” oftă Toni. Cei doi băieți se roteau în jurul bicicletei expusă în fața lor. În cele din urmă Iacob o atinse și mângăie ușor aripa strălucitoare din spate.

„Băiete, nu mai știu pe nimeni care să aibă o asemenea bicicletă. Gândește-te, ce-ar fi dacă de ziua ta, tatăl tău ți-ar cumpăra așa ceva?”

Toni scutură din cap. „Nu știu, pare scumpă. El mi-a zis că aș putea să-mi aleg ce-mi place, dar nu cred că se referea la așa ceva”.

Iacob i-a găsit bilețelul cu prețul și l-a întors încet. Amândoi băieții au căscat gura când au văzut prețul. „Vezi, ți-am spus eu că-i scumpă. Nici măcar nu mă gândesc căci tata ar putea vreodată să...”

Chiar atunci, vânzătorul a apărut lângă ei. „Bună, băieți, cu ce vă pot ajuta?” întrebă el vesel.

„Păi, am fi cumpărat bicicleta asta, dar când am văzut prețul...” zise Toni.

„Săptămâna viitoare e ziua lui, iar eu îl ajut să-și aleagă cadoul” zise Iacob.

„Dar știi că tatăl meu nu va plăti niciodată atât de mult” Toni privi și dădu din cap. „Ce păcat, și ce echipată-i bicicleta asta, are tot ce-mi trebuie...”

Vânzătorul râse. „Ei bine, ce-ați zice dacă v-aș spune că mâine ați putea să vă permiteți s-o cumpărați?”

„Ce vreți să spuneți? întrebă Toni.

Vânzătorul dădu jos bicicleta de pe raft și o așeză în mijlocul culoarului. O îndreptă spre Toni. „Această bicicletă ajunge mâine la reduceri. Este sfârșit de sezon iar noi vrem să vindem repede toate bicicletele. Uite, ia cartea mea de vizită și spune tatălui tău să vină și să vorbească cu mine. Poate că ajungem la o înțelegere.”

Toni încăleacă bicicleta și își puse piciorul pe pedală. „Asta-i!” șopti el. „Aceasta este bicicleta pe care am visat-o mereu. Hei Iacob - zise Toni avansând puțin pe culoar – cum arăt?”

Vânzătorul zâmbi. „Spune tatălui tău să se grăbească. Asta e ultima din acest model. Odată ce s-a vândut, gata, s-a dus”.

„Nu vă faceți probleme” zise Toni ținând sus cartea de vizită. „O să-l aduc pe tata chiar în după masa asta. Ce zici Iacob, nu-i așa că-i cea mai grozavă bicicletă din câte ai văzut?”

Iacob încercă să pară entuziasmat, dar un sentiment întunecat parcă creștea înăuntrul lui.

În ziua următoare Iacob auzi cum sună telefonul. Mama se duse să ridice receptorul. „E Toni” pare tare bucuros de ceva...”

Iacob alergă la telefon” ... „Chiar a cumpărat-o? ... O ai? ... Și te lasă s-o conduci înainte de ziua ta? ... Vin și eu imediat” Iacob puse receptorul jos și se repezi să-și ia jacheta. „Mama” strigă el. „Îmi iau bicicleta și mă duc până la Toni. Ai lui i-au cumpărat bicicleta aia de care ți-am povestit” Și ușa se trânti în urma lui.

Drumul până acolo, de obicei dura doar câteva minute. Dar, de data asta Iacob se opri puțin în parcare pentru a exersa câteva din figurile lui favorite: mersul în cerc, conducere fără mâini, și apoi își ridică în aer roata din față, ca un cal sălbatic. „*Să vedem dacă bicicleta ta știe să facă așa ceva*” zise Iacob de parcă Toni ar fi putut să-l audă. A ieșit apoi din parcare și a accelerat până la casa lui Toni.

Toni îl aștepta. În lumina soarelui, bicicleta lui părea de două ori mai frumoasă decât arăta în magazin. A încălecat-o rapid și a ieșit să-l întâmpine pe Iacob. „*Hai după mine!*” strigă el.

Iacob pedala cât putu el mai tare, dar oricât se strădui, nu reuși să-l ajungă. Și au intrat amândoi în parcare de la biserică.

„Care-i problema?” întrebă Toni, „n-ai reușit nici măcar să mă ajungi!” Apoi coborî de pe bicicleta lui și se așeză pe treptele bisericii, fără să respire.

Iacob frână spre locul unde era Toni și se opri în fața lui. Simțea că același sentiment întunecat a coborât peste el. Toni era cel mai bun prieten al lui. El ar fi trebuit să se bucure că prietenul lui a primit un asemenea cadou frumos de ziua lui. Însă, în loc să se bucure, tot ceea ce putea să gândească era: cât de frumoasă era acea bicicletă și ce grozav ar fi fost dacă acea bicicletă ar fi a lui și nu a lui Toni.

„Să ști că va fi cea mai grozavă aniversare a zilei mele de naștere pe care am avut-o vreodată!” zise Toni zâmbind, în timp ce se lăsă pe spate.

Iacob coborî de pe bicicletă și se apropie de bicicleta lui Toni. „Într-adevăr, este o frumusețe de bicicletă”. Își aruncă piciorul peste ea și se așeză pe știft, balansându-se într-o parte și alta. „Ai dreptate, te simți bine-n ea”.

Iacob nu se putea gândi la altceva decât cum ar fi s-o încerce să vadă cum merge. Și bicicleta lui era bună, dar nu se compara cu asta. „Îmi dai voie să fac o tură?”

Toni se ridică în picioare. „Oh, nu cred. Tata mi-a spus să am grijă de ea și să nu las pe nimeni s-o conducă”.

Iacob nu se putu abține. „Ooo, dar nu are de unde să știe. Doar o tură aici în parcare”.

Toni ridică vocea: „Nu, nu se poate, hai Iacob, dă-te jos. Încă nu e ziua mea”.

Lui Iacob nu i-a păsat ce spune prietenul său. Nu voia altceva decât să vadă cum merge bicicleta aia. Toni a pornit spre bicicletă să-l oprească, dar Iacob a și pornit să pedaleze pe noua bicicletă.

„Hai Iacob, dă-te jos.... acuma” strigă Toni.

Dar Iacob trebuia s-o probeze. *Nu-mi pasă dacă o să-l certe acasă* se gândea el. Și s-a depărtat. A făcut o tură în jurul parării cât de repede a putut el, făcând cercuri mari în jurul lui Toni. Toni alerga ca ieșit din minți, încercând să-l oprească. Iacob a încetinit puțin pentru a putea încerca o figură de-a lui preferată. Dar Toni a reușit să-l prindă.

„Dă-te jos de pe bicicleta mea” strigă Toni apucându-l pe Iacob de mână. Aceasta l-a dezechilibrat și amândoi au căzut peste bicicletă.

„Dă-te jos” strigă Toni. Iacob a descălecat de pe bicicleta căzută la pământ. Toni a ridicat-o și a descoperit că are o zgârietură mare pe aripa din față. A lăsat bicicleta jos și s-a repezit la Iacob să-l îmbrâncească.

„Ți-am spus eu să te dai jos” Uite ce-ai făcut! Ar trebui să...” ... și băieții se rostogoleau pe iarba de lângă biserică, lovindu-se și țipând.

„Hei, Ce-i acolo? „se auzi o voce groasă. Pastorul Ștefan alergă afară pe ușa din față, îi apucă pe băieți să-i despartă. Iacob încercă să-i mai tragă lui Toni o ultimă lovitură, dar pastorul i-a despărțit tocmai la timp.

„Așezați-vă” zise pastorul arătând treptele bisericii. Toni se așază scuturând iarba de pe haine. Iacob se așază și el cât putu mai departe. Pastorul întrebă ce s-a întâmplat. Toni i-a spus despre noua lui bicicletă și despre zgârietură. Iacob stătea bosumflat. Pastorul l-a întrebat dacă are ceva de spus. El scutură din cap că NU.

„Toni, ia-ți bicicleta și du-te acasă, bine? Cred că Iacob și cu mine avem ceva de discutat”. Cât despre zgârietură, se poate acoperi. Dacă ai nevoie de ajutor, spune-mi și cred că pot să te ajut”.

„Vă mulțumesc” zise Toni și apoi se întoarse trist spre Iacob: „Am să-i spun lui tata că tu ai făcut asta” zise el printre dinți. Și încăleacănd pe bicicletă, începu să pedaleze.

Pastorul se întoarse spre Iacob, care stătea cu capul în jos. „Ei?” întrebă pastorul Ștefan.

„Eu nu știu de ce am făcut asta” zise Iacob scuturând din cap. „Doar Toni este cel mai bun prieten al meu, dar n-am putut să suport ideea că el are această bicicletă și nu eu. L-am ajutat s-o aleagă la magazin, dar de îndată ce a primit-o ... n-am mai rezistat. A trebuit s-o încerc”.

„Hmm,” zise pastorul Ștefan în timp ce se așază lângă Iacob. „Deci tu și Toni sunteți prieteni buni, nu-i așa?”

Iacob ridică din umeri „Am fost, până când...”

„Până când ce?” întrebă pastorul.

„Până când a primit bicicleta aia... zise Iacob.

„Nu, primirea bicicletei nu a fost problema” zise pastorul.

Iacob privi în sus nedumerit. „Cum adică ?”

„Problema s-a ivit atunci când tu ai vrut să ai bicicleta lui Toni. E o mare diferență”

Iacob se gândi o clipă, apoi înclină din cap: „Cred că aveți dreptate. Am vrut mai mult decât orice în lume s-o probez, încât nu mi-a păsat dacă Toni se supără pe mine sau dacă părinții îl vor certa că mi-a dat bicicleta. Atâta am vrut, să simt acea senzație, să văd cum e.

Pastorul Ștefan se ridică și își întinse picioarele. „Și a meritat?”

Iacob și-a amintit privirea tristă a lui Toni pe când pleca. „Nu. Cred că am stricat bucuria zilei de naștere celui mai bun prieten al meu”.

„Încă mai vrei să fie prietenul tău?” întrebă pastorul.

„Oh, da, dacă va vrea și el.”

Pastorul zâmbi: „Dar era destul de supărat pe tine”.

Iacob își sprijini coatele în genunchi și își plecă capul în mâini. „Ar fi o minune dacă el ar mai accepta să vorbească cu mine”.

Pastorul Ștefan se așază din nou. „Interesant că ai folosit cuvântul *minune* zise pastorul cu un zâmbet larg. „Eu am un Prieten care este specialist în așa ceva. Ce-ar fi să-I ceri una”.

Iacob se mai rugase de multe ori împreună cu pastorul. Așa că chiar acolo, pe treptele bisericii, cei doi și-au plecat capul și Iacob s-a rugat: „*Dragă Doamne Isuse, îmi pare rău. Îmi pare rău că m-am bătut și că am distrus bucuria zilei de naștere a lui Toni. Îmi pare rău că a ieșit atâta necaz din probarea unei biciclete, fie ea atât de frumoasă. Te rog să mă înveți cum pot să mai fiu prietenul lui Toni. Ajută-mă să-mi cer iertare și Te rog ajută-l să mă ierte*”.

După ce s-au rugat pastorul a avut o idee. „Hei, parcă mi-ai spus că ști de unde și-a luat Toni bicicleta?”

„Da, desigur” zise Iacob, întrebându-se în sinea lui oare ce mai vrea pastorul?

„Du-ți bicicleta undeva în spate și sună-i pe părinții tăi. Spune-le că mergem împreună la magazinul acela. O să cumpărăm o cutie de vopsea specială și trecem pe la Toni. O să vedem dacă vom putea să facem bicicleta aia la fel de frumoasă cum a fost înainte!”

Fața lui Iacob parcă s-a luminat. „Credeți?”

„Merită să încercăm”, zise pastorul. „Hai, să mergem!”.

Și în timp ce se așază pe scaunul din față împreună cu pastorul, se gândea la rugăciunea lui. „Doamne, Îți mulțumesc!” șopti el.

Discuții:

1. Ce a fost acel sentiment întunecat care a venit asupra lui Iacob când l-a văzut pe Toni cu bicicleta lui cea nouă (Pofta. Discutați definiția și citați Exod 20:17)
2. Atât Toni cât și Iacob iubeau bicicleta și o doreau. Dar când s-a transformat în păcat dorința lui Iacob pentru bicicletă ? (Atunci când și-a dorit-o mai presus de orice și nu i-a mai păsat dacă rănește pe cineva prin dorința lui de a o avea).
3. Ce poți să faci ca să te scapi de poftă, atunci când simți că ea crește în inima ta? (Să-i mulțumești lui Dumnezeu pentru lucrurile bune pe care deja ți le-a dat. Amintește-ți că pofta e un păcat. Cere-i lui Dumnezeu să te ajute să fi mulțumit cu ceea ce ai)

Traducere din revista *Evangelizing Today's Child*

Rodica Mitulescu – învățătoare Biserica *Poarta Cerului* Timișoara

